

İZ VE KARŞILIK

İnsan, dünyadan geçip giden bir varlık değildir. Her insan, ardında bir iz bırakır. Kimi izler sessizce iyiliğe dönüşür, kimi izler ise fark edilmeden yaralar açar. Çünkü insanın bıraktığı iz, yalnızca yaptıklarından değil; **duygularından, tepkilerinden, düşüncelerinden, niyetlerinden ve emeğinden** doğar.

Bedensel hastalıkların tedavisi için hekim önce teşhis koyar, ardından tedavi eder. Fakat ruhun yaraları biraz daha farklıdır. Ruhun iyileşmesi yalnızca bir tedavi değil, önce bir **uyanış** ve ardından **ayırt edici bir bilinç** ister. İnsan, kendi içindeki hastalığı fark etmeden iyileşemez.

Bu yüzden insanın asıl olgunlaşması, Mesih'in berrak öğretisiyle ve kültürümüzün derin anlam dünyasıyla kendi içsel yaralarına bakabilmesiyle başlar. Çünkü ruhun bilgeliği ve sağlıklı bir aklın ışığı olmadan insan, ne kendisini tanıyabilir ne de gerçek anlamda tamamlanabilir.

Peki, ruhsal hastalıklarımızı fark etmeden, onları iyileştirecek bir çaba göstermeden nasıl olgunlaşacağız?

İnsanın başkasına yaptığı iyilik de aslında kendi ruhuna yaptığı bir iyiliktir. Çünkü yardım, tek yönlü bir hareket değildir. Başkasına uzanan el, önce insanın kendi içini zenginleştirir. Başkasının yükünü hafifleten, kendi ruhundaki ağırlığı da azaltır.

Bu nedenle insan, başkasına yardım ederken aslında kendisine de yardım eder.

Fakat ihtiyaç sisteminin (karşılıklı bağımlılık ilkesinin) ölçülerini çiğneyen, ihtiyacın sesini küçümseyen ve başkasının yarasına sırtını dönen insan, zamanla kendi bakışını, duruşunu ve yönünü de kaybeder. İyiliği küçümseyen insanın iç dünyası yavaş yavaş kurur; merhameti değersizleştiren insan ise kendi ruhundaki güzelliği aşındırır.

Çünkü **karşılık**, yalnızca yapılan davranışın değil; o davranışın ardındaki düşüncenin, niyetin ve emeğin de bir sonucudur.

Benim bıraktığım iz, benim duygu, düşünce ve emeğimin karşılığıdır.

Senin bıraktığın iz, senin duygu, düşünce ve emeğinin karşılığıdır.

Onun bıraktığı iz, onun duygu, düşünce ve emeğinin karşılığıdır.

Ve bizim bıraktığımız iz, bizim duygu, düşünce ve emeğimizin karşılığıdır.

İnsan, başkasının izini değiştiremez; fakat kendi izini değiştirebilir. Başkasının ne ektiğini denetleyemez; fakat kendi tarlasına ne ekeceğine karar verebilir.

Öyleyse cömertçe karşılık verene, emek verene, iyilik yapana ve gönülden paylaşıp şükretmek gerekir. Çünkü iyilik, gizlendiğinde değil; paylaşıldığında çoğalır. Emek de takdir edildiğinde yeni emeklere neden olur.

Toprağın altında saklanan bir hazine, kullanılmadığında nasıl değerini yitiriyorsa, insanın içinde sakladığı iyilik de paylaşılmadığında kendi anlamını kaybeder. Gizlenen iyilik, kullanılmayan hazine gibidir: vardır ama bereket üretmez.

Bu nedenle iyilik yalnızca sahip olunan bir değer değil, **hayata geçirilmesi gereken bir emanettir.**

İnsan neyi ekerse onu biçer. Sevgiyi eken sevgi, merhameti eken merhamet, iyiliği eken iyilik çoğaltır. Kin eken kin, kibir eken yalnızlık, kötülük eken ise kendi içindeki karanlığı büyütür.

Hayatın adaleti çoğu zaman yüksek sesle konuşmaz. Sessizce işler.

İnsan bugün ektiğini yarın biçer. Bazen hemen, bazen yıllar sonra... Fakat hiçbir tohum bütünüyle kaybolmaz.

Ve günün sonunda, bütün yollar bizi aynı yere götürür: **Toprağa.**

Orada unvanlarımız, sahip olduklarımız, övündüklerimiz ve başkalarından beklediklerimiz anlamını yitirir. Geriye yalnızca bıraktığımız iz kalır.

Çünkü insan, sonunda kendi mirasının toprağına gömülür.

Asıl mesele, **hangi toprağına gömüldüğümüz değil; hayattayken hangi toprağına ne ektiğimizdir.**

İzimiz ne olacak?

Arkamızdan gelenler bizi hatırladığında, bizden kalan şey ne olacak?

Bir yara mı, bir gölge mi, yoksa bir iyilik, bir ışık ve bir bereket mi?

Bunun cevabını zaman değil, **bugünkü duygu, düşünce, niyet ve emeğimiz** verecektir.

Çünkü insanın gerçek mirası, geride bıraktığı mal değil; **insanların yüreğinde bıraktığı izdir.**

Yusuf Beğtaş